

El turisme, un objectiu pirinenc comú

Distingides autoritats, senyores i senyors,

En primer lloc, voldria agrair als organitzadors d'aquesta trobada de reflexió i d'intercanvi la gentilesa d'haver-hi convidat el Govern d'Andorra.

Malauradament només hauré pogut assistir a l'acte de clausura, i per tant em sento una mica orfe del treball que tots heu aportat en les nombroses, i n'estic segur, enriquidores presentacions. Us demano disculpes per no haver vingut abans, no tinc costum d'assistir a actes només per aportar simplement una presència testimonial. Em complau aportar la implicació del Govern d'Andorra i la meva personal. Com ja probablement sabeu, aquest cap de setmana celebrem la Fira d'Andorra la Vella i, si bé no tinc el dot d'ubiquïtat, sí que tinc el ferm desig de compartir amb els veïns i amics del Pirineu català tots els vostres negocis, no oblidem que se'ns coneix com *el país dels Pirineus*. Un privilegi que ens enorgulleix, però alhora ens obliga envers vosaltres i altres pirinencs.

Avui, el tema que se'ns proposa és *El Pirineu, 1.000 anys després: visions de futur*.

Allò que el passat ens ha llegat, allò que ens toca encarar sense més demora amb tot el nostre seny.

La vida de les persones, com dels països, és una trajectòria en la qual el ciutadà, el polític, ha d'incidir per convertir-la en quelcom que sigui més beneficiós per al conjunt de la ciutadania. Saber d'on venim és imprescindible per poder afrontar millor el futur.

Els documents escrits ens donen fe de la llarga trajectòria del Pirineu. *Les Homilies d'Organyà* ja destaquen com un dels punts de partida d'aquests mil anys que ens han llegat aquest element comú i integrador d'un territori ben definit, la nostra llengua.

Però si avui estem aquí reunits entre uns quants veïns ben

Claudi Benet i Mas, ministre de Turisme, Comerç i Indústria del Govern d'Andorra

avinguts, no podem oblidar que el Pirineu va més enllà del territori de llengua catalana, implica possiblement més gent dels que estem representats aquí.

El Pirineu és català, però també castellà, francès, occità i basc. I el Pirineu no és sectari.

Amb visió de futur, tal com avui se'ns proposa, hem d'entendre el Pirineu com una entitat més àmplia.

Així doncs, mil anys després, som aquí, amb una visió de futur, que de fet suposo que són visions de futur.

Parlant de futur, però, voldria destacar dos elements cabdals.

El primer consisteix a fer més visible la nostra serralada i, el segon, a comunicar-nos millor amb els nostres veïns.

Com podem convertir aquest massís en una entitat per donar-li més força, més visibilitat?

Si comparem la nostra muntanya amb els Alps, per exemple, ens adonem que quedem una mica, o molt, apagats, fins i tot, deslluïts. Des de lluny, els Alps presenten un caràcter muntanyenc molt marcat que nosaltres no acabem d'assumir, tot i que disposem de la natura, de la cultura, del clima que ens atorga un potencial del qual segurament no traiem el profit desitjat. Cel blau i neu blanca, no tothom ho pot dir.

Hem d'unir els nostres esforços i projectar una imatge més forta del Pirineu.

Fa pocs dies, en una presentació que vaig fer del costat francès del Pirineu, vaig proposar de referir-nos al Pirineu com el tret d'unió entre Mediterrani i Atlàntic, o Cantàbric. El Pirineu, la muntanya que uneix el mar amb l'oceà. Vet ací dos referents d'abast mundial que prou servirien per situar el Pirineu al mapa del món.

Això és feina de tots i cadascun de nosaltres, per separat quan toca, units quan se'ns doni l'oportunitat, una oportunitat que hem de propiciar perquè no ens caurà del cel. Amb això no vull dir que cadascú de nosaltres hagi de perdre la seva especificitat, ans al contrari, però en certs moments hem de saber sumar per bastir un projecte més ambiciós i, al meu entendre, la nostra ambició ha de ser el Pirineu.

El segon element aborda la qüestió de les comunicacions.

Entenc que parlant de comunicacions alguns poden pensar que ja estem servits quant a estructures viàries, carreteres, i és ben cert que hem avançat molt. El mateix podem afirmar en l'aspecte de les noves tecnologies i la transmissió d'informació, camp probablement millorable però en el qual també hem i continuem avançant a bon ritme. Altres apuntaran a les comunicacions aèries, amb els nous aeroports de Lleida i de la Seu d'Urgell, un cop més un avenç indiscutible.

Amb visió de futur, però, us proposaria de comunicar millor la nostra muntanya amb la plana i sobretot amb les grans ciutats dels nostres voltants, Barcelona, Lleida i Tolosa.

De la mateixa manera que us he dit que hem de situar el Pirineu al mapa del món, ens interessa connectar-nos a totes les xarxes de comunicació d'abast important.

I, com que sóc molt respectuós amb el medi ambient i, un xic, o bastant, somiador, us transmetré un somni que des de fa temps em ronda pel cap.

Ja sé que es dóna per suposat que els polítics que no somiem gaire. Doncs, amb cert atreviment, permeteu-me que us digui que els polítics hauríem de somiar més. Parlar de visió de futur també obre la porta a somiar en un món millor, si més no, en un món més respectuós amb el nostre entorn. Somiar és agosarat, cert, i algú de molt famós, Martin Luther King, per exemple, s'hi va deixar la pell. Permeteu que us citi Lamartine: crec que deia que totes les grans realitzacions dels grans homes són somnis de nens petits fets realitat.

Avui aquí, se'ns proposa d'abordar el passat i el futur.

Fa cent anys, any per any, uns altres somiadors a la Cerdanya francesa van desencallar la seva comarca, gairebé aïllada els mesos d'hivern, i van construir una línia de tren entre la muntanya i la plana. I, a cop de pic, de pala, de bastó, de dinamita, van perforar i franquejar valls i muntanyes en un dels terrenys més adversos del Pirineu.

Pocs anys més tard, del costat de la Cerdanya espanyola, uns altres somiadors van fer una proesa semblant, amb els mateixos mitjans limitats, pel mateix tipus de terreny sinuós i abrupte, i van connectar Puigcerdà amb la plana.

En ambdós costats de la Cerdanya, els nostres avis o besavis van assolir la proesa de convertir un somni en realitat, connectar la muntanya amb la plana, una proesa nodrida d'il·lusió. Un cop més, mirant el passat i el futur, em plantejo la reflexió següent: tot i sabedor de la dificultat econòmica del present, eren menys difícils, les condicions del passat? Avui, aquesta jornada de reflexió ens proposa "una visió de futur", i aquesta és la visió de futur que us proposo des d'aquest fòrum.

Continuem somiant, i agafem el tren a Andorra la Vella. Després d'una breu aturada a Sant Julià de Lòria, a la Seu d'Urgell, a Martinet, a Bellver, a la Molina i a Ripoll, arribem al centre de Barcelona en poc més de dues hores.

Però potser la línia hauria d'anar cap a Lleida, o cap a Tolosa, i potser, cap a Lleida, i cap a Tolosa i Barcelona.

Amb "visió de futur" m'imagino viatjant en un vagó, silenciós, llegint un llibre i, una vegada i una altra, endinsant-me amb la mirada en els paisatges verds i canviants de les nostres muntanyes. O escoltant música, o treballant amb l'ordinador, o xerrant amb el company de viatge. O dormint i descansant.

També sé que em direu que somiar és gratuït i que els temps són difícils, que hi ha núvols negres i espessos que enfosqueixen el cel blau del Pirineu. Sí, senyores i senyors, però depèn molt de nosaltres allunyar aquests núvols.

Fa uns instants us comparava el Pirineu amb els Alps. Deixeu-me, un cop més, fer referència a aquella muntanya, no per enveja compulsiva, sinó perquè saber

observar arreu ens pot ajudar a no perdre el tren, el tren del somni del qual us parlava, i també el tren de l'oportunitat, que no passa dos vegades.

Avui mateix s'està construint el túnel més llarg del món, a sota de la muntanya del Sant Gotard, un túnel de 57 km.

Aquí, ningú parla de fer la proesa més atrevida del món, ni de construir el tren més ràpid de la Terra, simplement ajustar les nostres ambicions a realitzacions que millorin la nostra vida i augurin un futur sostenible a les propers generacions. I, vull recordar, de pas, que el tren no solament permet el transport de passatgers, sinó també de mercaderies, i sobretot de matèries perilloses.

Fa pocs dies, en una jornada celebrada en un altre indret del Pirineu vaig afirmar que tenim la sort de viure en un dels llocs més bonics del món, un dels llocs amb més qualitat de vida, amb una riquesa capaç d'atraure milions de visitants, de prop, i de lluny.

Ens cal unir esforços per assolir aquesta visibilitat que, al meu entendre, encara ens manca. Tampoc hem de buscar acumulacions de gent que puguin causar certs perjudicis a les nostres muntanyes, però sí que hem d'explicar la nostra terra de manera que la gent que vingui s'hi quedi més temps, i alhora faci ressò arreu del món del potencial de natura i cultura que ofereix la nostra muntanya.

Durant temps, el Pirineu va ser un mur, una frontera natural difícil de franquejar, i encara més quan l'administració hi posava més traves, encara més quan els moments difícils de la història utilitzaven la nostra muntanya per tanyir de color negre una part d'aquests mil anys.

Per sort, el seny tornar a imposar-se i les traves politicoadministratives van minvant, i el mur pot deixar de ser mur per oferir tot el seu atractiu, que és molt. Natura i cultura, d'això, el Pirineu n'és replet. Saber convertir una adversitat orogràfica en un actiu turístic és el repte que hem d'afrontar. Entre tots.

S'està fent molta feina a través de jornades com la d'avui. Les comunicacions dels nous mitjans tecnològics faciliten l'intercanvi d'informació. No hem d'oblidar, però, l'intercanvi humà, no solament amb els nostres veïns del sud i del nord, sinó també amb els nostres veïns de l'est i de l'oest. Hem de crear una identitat pirinenca forta, fer realitat, més enllà de declaracions d'intenció, aquell projecte de la CTP que anuncia el 2011 com l'any del Pirineu, perquè, precisament, cada any sigui, i cada cop amb més força, l'any del Pirineu.

Avui, d'alguna manera, haurem fet balanç de la riquesa del nostre passat. Ara, hi insisteixo, ens toca encarar el futur i fer realitat els nostres somnis, amb la il·lusió que crec que compartim tots els que som aquí i tots els que avui no han vingut.

Aquests mil anys ens han llegat un patrimoni incomparable, la natura ens ofereix un potencial envejable, i ara ho hem de convertir, entre tots, en un projecte realitzable.

Gràcies.